

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

III. Instinctus interni.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

Etiā de
quibus-
dam.

Patribus
societatis.

Splendor
in solitus
ab ejus sa-
crificio.]

fione Comitissæ de Briatico optimæ aniculæ annorum 80. tertium visæ, cum faceret pro eâ; Dominæ Juliæ Milani, uxoris Domini Antonii Carmignani, Catharinæ Vagliæ sanctimonialis de Casa, virtutis non vulgaris fæminæ. Cujusdam sui Domini cognati Petri Antonii Gratiani, Episcopi Averfani in Monte Marra. Episcopi de Monte Fel- tro Petri Cartolani, Domini Principis de Bisignano Do- mini Herculis Papacodæ: Dominæ Martiæ Domini Ho- ratii Lepidi uxoris, quos conspexit in loco salutis. Patris Vincentii Brunii, P. Joannis Baptistæ Perusei, P. Julii Plani è nostra societate, de quibus dicitur postea in Visionibus, prout illos vidit in gloria. Omnes juvit Pater Julius oratio- nibus, eleemosynis, & multò magis sacrificio Missæ, quod cum aliquando offerret pro anima supra dicti Josephi Na- cher, & pro unâ nostræ societatis, ostensum est illi, illam Missam miro rutilasse splendore, ut non tantum locus, in quo eam dicebat, impleteretur luce, sed insuper etiam quasi maximus in nocte ignis propagaretur usque ad ipsum lu- strici ignis locum manifesto argumento, quantum effica- cis auxiliij ad pios manes pertineret.

CAPUT III.

Instinctus interni.

Monitor
ejus inter-
nus Instin-
ctus.

Quando Pater Julius vel aberat procul, vel aliter im- peditus non poterat admoneri de proximorum ne- cessitatibus, non defuit, qui eorum loco id studiosè faceret, ad velificandum ejus genio semper ad ferendam opem prompto & propenso. Monitor isthic erat certus quidam internus instinctus, qui ejus animo, quantum opus esset, to- tum repræsentaret. Multa diximus in decursu vitæ, & po- tissimum in capite de spirituum discretionem, ubi indica- tum,

rum, quoties infirmi sanandi erant, solitum illum proprio vocari admonitu, nec opus fuisse, ut alii id ipsi suggererent. Vbi autem sanitatem non essent recuperaturi, enatas fuisse mille difficultates, ne eò se conferret. Et quanquam in primo libro tetigerimus nonnulla de conversione peccatorum prius ab eò cognitorum, quàm eum vocarent, dicemus nihilominus hic aliquot casus magis in particulari. Facile equidem me patiar induci, ut credam, Angelum ejus Custodem, & custodes Angelos eorum, qui ejus implorarent auxilium, fuisse auctores illarum internarum vocum, quas audiebat; sapiùs enim suæ custodiæ additum vidit sibi ad latus assistentem, & semel illum cujusdam equitis Meliten- sis, qui ex longinquo se ipsi commendabat. Ita Dominus Baro de Fontana Rosa, cùm peregrè ageret in gubernandis nonnullis feudis, orabat angelum custodem Patris Julii, ut eum admoneret de faciendâ pro se, suisque filiis oratione; Et Pater Julius nemine uno ipsi quicquam suggerente, sensit in se hujusmodi voluntatem, orabatque identidem pro ipsis, quibus & omnia ex animi sententia succedebant. Ac fuit subinde animi impulsus ita vehemens, ut sentiret quasi per vim eò se trahi, a quo cæteroqui abhorrebat.

Funerabantur filii omnes Marchionissæ de Bracciliano paucis, postquam nati essent, annis vel mensibus superstitibus. Ipsa & maritus jam erant ætate satis provec- tã. Itaque Pater Julius, quantumvis illum conjurarent, victus à sua quadam pusillanimitate non poterat induci, ut porro oraret pro concedendâ illis prole. Quodam tamen die sensit se vehementer impelli ad eam petendam gratiam. Petiit, & Domina Marchionissa gravida edidit filium mare- rem. Egrotabat filius Domini Antonii Carmignani, cui nomen Josepho, Pater Julius id ignorabat, & erat in pro- cinctu ad sacrificandum alium in finem, cùm angelus ejus custos eminus ab illo Domino rogatus, eâ illum vi impulit
ad

Angelus
ejus custos
ad latus.

Aliquando
eorum An-
geli pro
suis clie-
ntibus mo-
nebant

Sensit se
quandòq;
trahi per
vim.

Oravit &
obtinuit
marem.

Impellitur
ab angelo,
ut non pos-
sit repu-
gnare.

Cognoscit
arcana.

Mulierem
fitit con-
fessionis
causa.

Providen-
tia numi-
nis in sal-
vandis ani-
mis.

Audien-
tium suam
Missam ar-
cani cog-
noscat.

ad litandum pro infirmo, ut non potuerit repugnare. Isto cum spiritu penetrabat arcana aliorum, intelligebat cogitationes, fragrantiam Virginitatis percipiebat, pudicitiam sentiebat odorem, impurorum fetorem, advertebat peccata, animorum necessitates ad eis subventendum, ut diximus, cognoscebat. Cum Anconam civitatem Marchie nobilissimam peteret, adiit Castellum, quod Colmuranum dicitur: hic celebravit Missam animo, eam perpetrata, concionandi; verum dum ille revertitur ad sacrarium, omnes dilapsi sunt; dilapsura etiam erat mulier quaedam vidua, & jam erat sub ostio templi, cum ecce! Pater Julius ita intrus stimulatus potente versus Deum impulsu illam stetit, & quasi incantata compulit referre in templum pedem. Gratiis inde a sacrificio actis cum prodiret e sacrario eum ultrò illa rogat, suam ut Confessionem exciperet. Deprehendit illam complures per annos confessam fuisse non nisi peccata externa de internis altum siluisse. Hinc paucis post diebus in Xenodochio Anconæ, ubi de more diversabatur, reperit clericum ex eo Castello, ex quo sciscitatus est, num cognosceret hujusmodi viduam, intellexit eum esse nepotem ejus viduæ, & eam jam esse mortuam. Ex quo Pater Julius singularem Dei providentiam predicavit in salvandis animis

Litavit ille Neapoli 16. Novemb. Anno 1614. animo obversabatur Dominus Franciscus Barba, oravit pro illo, proque ejus familia certis cum conjecturis, quid eo futurum esset, post uxoris obitum. Sacro finito adit ipsum ipsemet Dominus Franciscus, qui interfuerat sacro, de quo Pater Julius nihil scivit, cum inter litandum pro eo oraret. Et affirmat ipse, maximè sibi Missa: tempore monstrasse Deum arcana eorum, qui liturgiæ interfuissent, eosque se vidisse in divina bonitate, cui omnes, qui in vicem orant, se presentes sistunt ad eum modum, quo quis magnum inspicens

spiciens speculum non solum se ipsum videt, sed & omnes circumstantes. Hoc ipso modo habuit ille cognitam gravissimam cujusdam è nostris societatem egressuri tentationem, quam tolerabat quidam frater; Et quoniam ex modestia, ne videretur propheta, nihil ipsi voluit dicere, Deus negotium ita ordinavit, uti ipsemet eam illi aperiret, & ejus verborum efficaciam & pondere in sancto proposito confirmaretur, id quod cum pluribus ipsi usu venit. Dicebat, quo pacto in aëre habentur signa bonæ vel malæ tempestatis, sic se facile animorum turbida vel serena potuisse prævidere, etsi absentium, & remotorum, ejus enim spiritus imbibitas habebat eorum internas occultasque affectiones. Quam in methodum & ipse aperiebat proximorum pericula in corporibus, prout vidimus in illo, qui erat moriturus suspendio sui ipsius, cum is omnium ignarus ipsi improvisus adfuit; ejusque exomologesin excepit. Similiter die quodam per Neapolim incedens sensit se extra modum impelli ad intrandam domum, in qua ipse neminem, & nemo ipsum noverat; ingressus vidit scalas prælongas ab habitatoribus ipsis inobservatas brevi casuras; monuit ipsos de periculo, & illo ipso die scalæ sunt collapsæ absque ullius damno ex admonitione evitato. Omnes interpretati sunt peculiarem DEI protectionem ipsis à servo DEI profectam.

Sicut tempestates, ita animorum turbida, vel serena cognoscuntur.

Monuit de scalis procubituris.

Simile quid ipsi occurrit in proprio periculo in civitate Ameliæ, ubi ipse per æstatem obibat Missionem. Studebat ille sub horam 21. poliendæ concioni, & Casibus conscientia enodandis in suo cubiculo, cum repente se sensit stimulari, iret quanto cyus, & matutinum diceret pensum suo cum socio; cupiebat ille quidem suæ huic voluntati repugnare, cum necdum videretur tempus, verum non potuit. Arrepto igitur Breviario sine rationum examine, quas habebat, differendi, abiit, & in pergula quadam

Prænotavit ruinam cubiculi.

De adven-
tu Magistri
certior fa-
ctus.

exorsus est matutinum alterius dici pensum. Venerat ad tertium psalmum, cum horrendum immugit cubiculum in fragorem, & ruinam. Trabs ejus conclavis collapsa incubuerat transverso primario tigno, idque diffissum fregerat, ac vi tota sedem ac mensam, ubi paulò ante studuerat, oppressit. Gens multa ad casum advolavit, nec poterat satis singularem Dei curam demirari, quam habuit in liberando famulo suo. Alias item in rebus non ita magni momenti, & præcisè ad ejus consolationem pertinentibus experiebatur in animo eundem instinctum. Duo menses ierant, cum Neapoli suapte pietate & genio suadente Romam, & ad sacram ædem Lauretanam discesserat Juvenis quidam studiosus, qui primam in eo collegio docebat scholam. Studia jam erant instaurata de novo sub initium Novembris, Magister autem non comparebat, nec de eo afferebatur ullus nuntius. Pater Julius tunc se cubiculo incluserat, & operam navabat orationi, cum ecce nemine quicquam cogitante is Magister vivaciter ejus imaginationi objicitur, prodit cubiculo, & obvium habet ipsissimum, magno suo cum solatio eum complexus. Venerat nuntius ex Collegio de Bovino, illic P. nostrum Vincentium Caraffam, postea societatis nostræ præpositum Generalem, virum sanctitatis extraordinariæ, ægrotare, omnium animi Neapoli hærebant suspensi, & nihil de ipso sciebatur; Pater Julius cubiculo inclusus vacabat orationi, illum vidit eodem modo, ut supra Magistrum. Prodiit è conclavi, illum complexus est, ut solent se mutuò, servi Dei. Quodam manè, antequam ipse orationi vacasset, suo in cubiculo coràm se stitit Domina Marchionissa de Bracciliano, quæ ipsum suaviter arguebat, quòd tam rarò ad eam inviseret, & ecce janitor idem monet, adesse servulum, qui Patrem nomine suæ dominæ ipsum advocet.

Nunquam

Nunquam finirem, si omnes ego casus ab hoc interno profectos instinctu enarrare vellem, per quem ipsi Deus loquebatur ad cor, resque futuras indicabat. Non tamen silentio prateriero, quo pacto hic ipse spiritus, qui res longinquas ipsi presentes stitit, nonnunquam ipsum rebus longinquis presentem stiterit, absque eo, quod loco, ubi erat, moveretur ad opem ferendam, qui ejus indigeret, prout jam supra obiter dicebamus, & articuli impressi testantur. Cui rei fidem facit Sacerdos quodam die in lecto suo graviter contra honestatem tentatus: apparet ipsi Pater Julius, cui se commendaverat vultu gravi & venerando, hortatur illum, ad se confessionis causam accedat. Experrectus quam primum sentit magnam confitendi facilitatem, ubi prius nec cogitare quidem de confessione poterat. Accessit, confessus est, exiit veterem hominem, novum induit, quem & constanter tenuit; nec dimisit. Domina Beatrix Guevarra Domini Thomæ Filomarini Comitis de Rocca & Aspido Uxor cum Neapoli ad mortem decumberet, Beneventum misit, qui Patrem Julium illic commorantem advocaret, ut eam sanaret (tanta erat de ejus orationibus existimatio.) Dum nuntius eò contendit, jam Pater Julius adfuit, consolans eam atque animans, ne dubitaret, ipsam ex hoc morbo minimè, sed post aliquot annos, morituram. Sic narravit ipsa mater: atque ita fuit; nam cum advenit, reperit illam meliusculè habentem, & post paucos dies omninò convalevit. Hoc eodem modo interfuit morti sui Patris, & Matris, & si plus centum millibus abesset, viditque eos afferri ad tumulum.

Maceratæ in sua patria, prout in capite primo libri secundi indicavimus, ægra, à medicis maligna ex febre deposita jacebat uxor Domini Marii Compagnoni ex domo Morona, filia fratris Moroni dictæ civitatis Episcopi. Adiit illam Pater Julius, qui tunc ex itinere illic agebat, hortatus

Non nunquam patrem rebus ipsis presentem stitit.

Subita erga confessionem affectio.

Dum nuntius eò contendit, Pater ipse adest.

Interfuit morti Patris ac matris etiam absens.

Absens o-
rar & sanat.

est illam ad patientiam, & impetravit ab illa promissionem, quòd saltem per octo dies illum morbum vellet æquo & libenti animo perferre. Quo facto rediit ad Collegium, non aliud agere visus, quàm die ac nocte pro eâ orare. Nondum decurrerant octo dies, cùm illa iterum sibi apparentem Patrem Julium habuit, seque sanantem. Vocavit illa domesticos, quibus exposuit visionem, repente à febris omni cum stupore cunctorum immunis. Ex nostris fratribus non nemo Neapoli 6. Febr. Anno 1611. periculosè ægrotans oravit Patrem Julium, ut libèret venire ad se invisendum, non potuit illi obsecundare justis de causis; preces tamen pro illo fudit, apparens illi, & extemplo sanans. Noctè præcedente decimum septimum Maij Anno 1609. apparuit Pater Julius Neapoli cuidam ex filiis Confessionis, graviter illum reprehendens de quodam suo delicto, propter quod is manè magno suo cum dolore accessit ad confessionem, denarrans ipsi visum. Alius quidam ex pœnitentibus Neapoli lapsus est in grave peccatum, cùm verecundaretur illud Patri Julio indicare, aut forsan alia de causa solitam octiduanam confessionem, ommisit, sub noctem se fornax aperuit versus ipsum flammam evomens fatentes. Fugit ille, quantum potuit, flammâ tamen ipsum identidem insequente; obvium habuit apertum Patris Julii cubiculum, illud ingressus & confessione expiato animo flamma disparuit. Venit is altero die ad sacrum tribunal plenus salutari timore contritus. Tanti refert non solum confiteri frequenter, sed & habere confessarium bonum.

Peccator
visione ter-
retur.

Non ille
personis,
sed perso-
na ipsi sub-
inde sistun-
tur.

Claudam hoc caput exemplo, quod forsan alicui videri queat non parùm admirabile, hoc est, non illum personis indigis quandoque, sed personas illi visibiles se præbuisse. Domina Isabella de Gatta in Tufis adiit nostrum templum Neapoli ejus se precibus commendatura unâ cum duabus filiabus, valdè ex aggerans earum necessitates.

Hoc

Hoc ipse totum præviderat triduo ante, & angelus tutelaris hoc ipsi suggesserat imagine illarum tanquam in scenâ ad vivum ipsi objectâ, etsi menses iverant non pauci, quod eam non vidisset. Dum ergo sub noctem 20. Octob. anno 1606. pro ipsis fundit preces, apparet ipsi clarè filiarum altera Dorothea Domini Ferdinandi Pagani conjunx, seque illi commendat simul cum una altera, cujus faciem videre non potuit; creditum est fuisse ejus angelum custodem.

CAPUT IV.

Extases Corporales.

QVI replicatum Patris Julii corpus pluribus locis audiverit, non habebit, opinor, difficultatem credendi illud sæpius in aëra sublimè evehctum, cum illud viribus naturæ magis repugnet, quàm hoc. Tam hæc, quàm illa gratia effectus est divinæ potentæ in signum benevolentæ, & sanctitatis servorum sibi præ aliis carorum, qui etiamnum in hac vita tanquam in totum à terræ facibus avulsi incipiunt certo modo dotibus perfrui Beatorum in cælo cum in corpore, tum in animo. Erat illa cupiditas, quâ flagrabat erga Deum, tanta, ut, quamvis esset senex, & tenuissimis viribus, nec posset se genua flexus inter litandum ad aram, nisi multo cum nisu, & applicatis ad spondam altaris manibus erigere, nihilominus, quando ille divini amoris focus in animo exarsit, subsultaret tamen totum corpus in illo habitu, in quo illum reperiebat, sive esset genu flexus, sive stans pedibus, sive extensis per aërem, sive junctis manibus cum illa agilitate, quâ ignis pulverem nitratum complexus globum plumbeum satis ponderosum celerrimè in longa evibrat, & ejaculatur intervalla. Ita, inquit ille, in præsentia Dei sentit se fervens Dei servus impelli instar vivacissimi cujus-

Magis repugnat naturæ replicari, quàm in aërem elevari.

Amoris vis eum instar pulveris nitrati elevat.